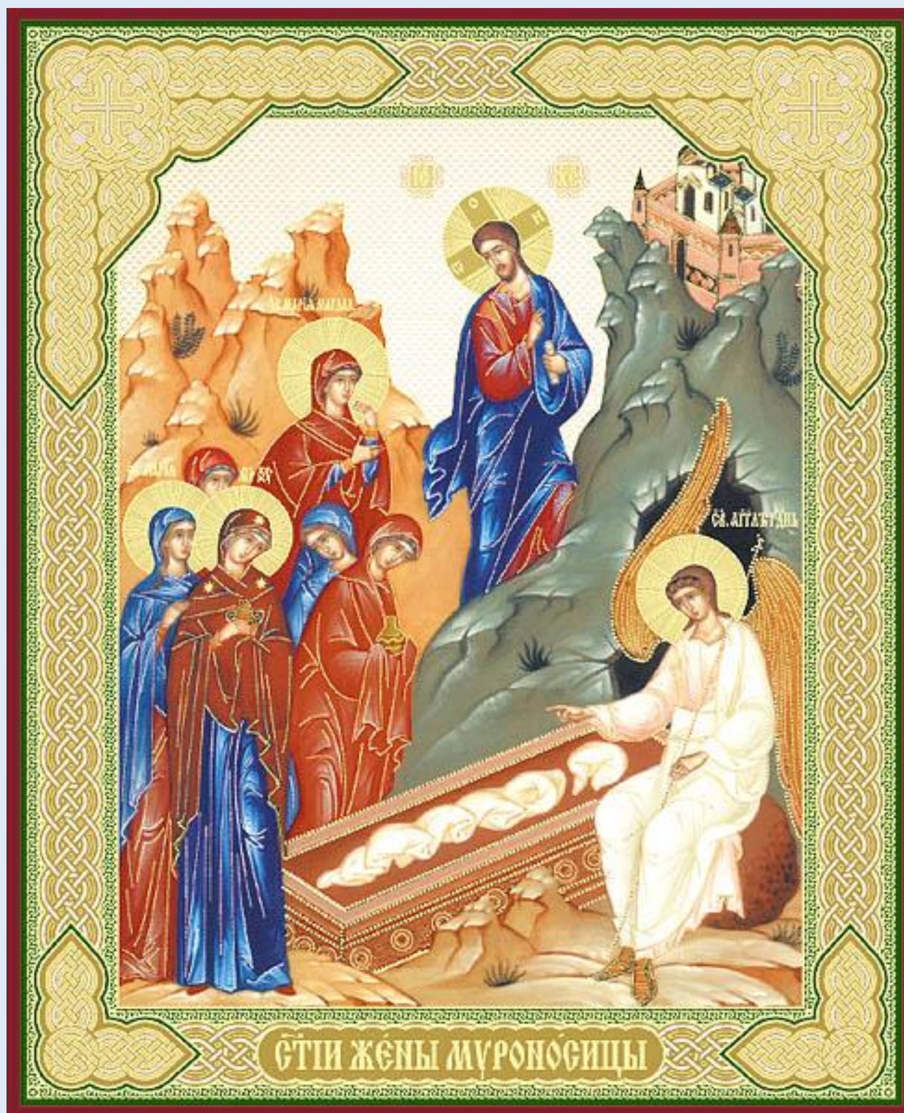
Femeile purtătoare de iubire sunt devotate până la capăt

Predici la Duminica a III-a după Paşti (a femeilor mironosiţe):

https://www.academia.edu/43788489/Predici_la_Duminica_a_III_a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_femeilor_mironosi%C5%A3e_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-iii-a-dupa-pasti

https://drive.google.com/file/d/1LGjUL-xSGChxKLmFInbhdgiWRSQLKVa6/view

***

Materiale despre Penticostar:

https://independent.academia.edu/emystea/Penticostar

https://archive.org/details/@steaemy?query=Penticostar

&&&

Cântarea Mironosiţelor - Mănăstirea Brâncoveni - Priceasnă:
https://www.youtube.com/watch?v=gp72xF3VnnA

Zorii Învierii - Simina:
https://www.youtube.com/watch?v=zFEL3a-AdvE&list=RDzFEL3a-AdvE&t=3

***

Femeile purtătoare de iubire sunt devotate până la capăt şi nu părăsesc pe Cel rămas singur şi batjocorit. Glasul lui Dumnezeu ne cheamă pe nume, iar dragostea Lui ne înviază

Duminica de astăzi este numită Duminica Mironosiţelor sau a femeilor purtătoare de mir. În general, când auzim această sintagmă, de femei "purtătoare de mir", ne gândim că aceste femei menţionate de sfinţii evanghelişti, aveau drept "profesie" sau "specializare" faptul de a se ocupa cu ungerea celor morţi - ca şi cum ar fi fost preocuparea lor ca atunci când cineva moare, ele să ungă cu miresme, cu mirodenii trupul celui plecat în lumea de dincolo. Ne înşelăm! Nu pentru acest lucru sunt ele numite mironosiţe, ci pentru că ele purtau un altfel de mir în inima lor. Ele doar Îl iubeau pe Hristos. Nu aveau drept îndeletnicire această ungere cu mirodenii a morţilor, ci ele, femeile mironosiţe, am putea spune mult mai frumos: erau purtătoare de mirul dragostei lui Hristos. Şi fiind purtătoare de această iubire extraordinară, curajoasă, frumoasă după Hristos, Biserica a găsit de cuviinţă să le dedice imediat după sărbătoarea aceasta mare a Învierii lui Hristos, duminica de astăzi, numită Duminica Mironosiţelor.

De ce le-am numit pe femeile mironosiţe - femeile purtătoare de iubire? Sunt câteva lucruri minunate pe care noi le învăţăm prin atitudinea pe care au avut-o faţă de Domnul. În general, noi când vorbim despre această duminică, punem în valoare ceea ce înseamnă darul acesta minunat şi binecuvântat care este femeia. Câteodată mai avem şi tendinţa aceasta păcătoasă, zic eu, de a intra în curentul ideologiilor vremurilor de astăzi şi să încercăm, să demonstrăm superioritatea femeii faţă de bărbat, aşa cum reiese din Evanghelia duminicii de astăzi, făcând un transfer şi scoţând în evidenţă curajul acestor femei, bărbăţia lor, dragostea lor ş.a.m.d. Într-un fel, cădem şi noi în această capcană de a dovedi cu orice preţ că

femeia este superioară bărbatului şi prin faptul că ele au primit primele vestea Învierii: „Bucuraţi-vă!”. Poate fi un pic de adevăr aici, dar nu citit în cheia asta.

Femeile mironosiţe cred că ne oferă alte lucruri minunate. În primul rând, ele fiind purtătoare de iubire, având o dragoste extraordinară faţă de Hristos, sunt cele care atunci când Hristos este părăsit, abandonat de toţi, inclusiv de apostolii săi, de cei care, într-un fel, o parte din ei ştiau cine este Hristos.

L-au văzut pe Muntele Schimbării la faţă, ştiau că este Dumnezeu şi nu pot să-L părăsească. L-au văzut în nenumărate conjuncturi în care Hristos a făcut minuni, i-a vindecat, L-au auzit cum a vorbit, aşa cum nimeni nu a putut să vorbească şi nici nu va putea vreodată aşa cum a vorbit Hristos. Prin urmare, apostolii aveau motive foarte întemeiate să nu-L părăsească pe Dumnezeu- Omul, pe Învăţătorul lor, atunci când avea cea mai mare nevoie ca să fie aproape de El.

Cine sunt cele care Îl însoţesc atunci când El este singur pe Cruce, când El a fost batjocorit aruncându-I-se vorbe urâte, când a fost persiflat şi ironizat? Femeile mironosiţe. ***Dragostea, când este frumoasă, autentică şi consecventă, nu-l părăseşte niciodată pe un om aflat în singurătate. Dimpotrivă, omul care iubeşte este cel care are această capacitate, indiferent dacă contextul este dificil şi delicat, să-l urmeze pe cel care, dintr-odată, se trezeşte că este un om singur, un om amărât şi pe care nimeni, niciodată nu-l mai bagă în seamă.*** Femeile purtătoare de mir au făcut acest lucru extraordinar şi noi învăţăm că atunci când mai sunt oameni singuri, părăsiţi, pe care nimeni nu-i caută niciodată, să învăţăm de la Femeile mironosiţe purtătoare de mirul acesta al dragostei să fim aproape de ei.

Întotdeauna mi s-au încrustat în adâncul fiinţei mele cuvintele vrednicului mitropolit Bartolomeu, dintr-un interviu pe care l-a dat la o emisiune culturală, la un post de televiziune, a fost întrebat „Care lucru îl simţiţi cel mai dureros din viaţa dvs.?”, răspunde „Sunt cel mai trist că părinţii mei au murit singuri şi trişti, pentru că eram în închisoare şi n-am putut să fiu alături de ei.”

Vedeţi, atunci când moare cineva, eşti aproape de el, nu-l laşi să plece singur, îl ţii de mână, îi mângâi fruntea, îi vorbeşti frumos, eşti atent la fiecare mişcare a celui care este pe marginea vieţii. Atâta importanţă şi semnificaţie capătă pentru tine, încât tu nu poţi să-l laşi în momentele acelea de moarte singur. Moartea poate fi şi cea sufletească şi cea duhovnicească, când toţi te părăsesc, toţi te batjocoresc - pe drept sau poate pe nedrept - este şi aceasta un fel de moarte: singurătatea. Şi dacă ai omul care să te iubească cu adevărat, nu vei fi singur.

Un al doilea lucru frumos pe care îl învăţăm de la femeile mironosiţe este că atunci când noi Îl iubim pe Dumnezeu cu adevărat primim mai mult decât ne aşteptăm. ***Şi, de fapt, asta înseamnă dragoste: să primeşti lucruri pe care tu însuţi conştientizezi în adâncul fiinţei tale că nu meriţi să le primeşti.*** Dragostea este cea pe care niciodată nu meriţi să o primeşti! Eşti atât de nevrednic în faţa celui care te iubeşte atât de frumos şi de covârşitor, când ştii că tu n-ai merita să fii iubit la intensitatea cu care cineva te iubeşte.

Sunt nenumărate momentele în viaţa noastră când fiecare dintre noi ne-am simţit covârşiţi de dragostea pe care am primit-o. Poate ne-am aştepta să fim certaţi, să fim admonestaţi, şi noi am primit dragoste. Asta e un lucru extraordinar. De ce? Pentru că te înviază o asemenea dragoste. Şi dragostea este întotdeauna delicată, gingaşă, are o nobleţe a ei minunată. Nu răneşte niciodată.

Femeile mironosiţe aveau în sufletele lor tristeţea Vinerei celei mari. Ele s-au dus să-L caute pe Hristos Cel răstignit, pe Hristos Cel batjocorit, Cel scuipat şi ocărât… Pe un asemenea Hristos Îl căutau dis de dimineaţă, ca să-şi facă ele rânduiala Celui pe care-L iubeau. Altfel nu s-ar fi dus, dis de dimineaţă, pentru că, fiind şi un context şi o atmosferă, o mentalitate patriarhală, când femeile nu aveau un rol aşa cum îl au astăzi.

Femeile, purtătoare de mirul acesta al dragostei, au ignorat orice fel de pericol. Ar fi putut să se gândească la faptul că pot fi alungate de la mormânt de cei care îl păzeau. Nimic din lucrurile acestea! Ele aveau un singur gând: să-L îngri-jească pe Hristos Cel Răstignit. Şi spre marea lor uimire şi înfricoşare, cum ne spun toţi sfinţii evanghelişti, au găsit un mormânt gol. De fapt, nu era gol, era plin de lumina Învierii lui Hristos şi au primit vestea că Hristos nu mai este acolo. Îngerii le-au spus: de ce-L căutaţi pe Cel viu între cei morţi? A înviat! Mergeţi şi spuneţi apostolilor că se va întâlni cu El în Galileea, precum le-a zis mai înainte…

Ce frumos, cât este de minunat Dumnezeu când Îl iubeşti, aşa cum aceste femei mironosiţe L-au iubit. Ele se gândeau să întâlnească un Hristos mort, pe Cel răstignit în Vinerea mare şi, spre marea lor bucurie, au întâlnit un Hristos Înviat; Cel care a biruit moartea pentru noi şi ne-a îndumnezeit firea noastră umană, făcând-o la fel de strălucitoare, frumoasă, plină de nobleţe, prin Învierea lui. Doar păcatul ne urâţeşte, ne mânjeşte pe fiecare dintre noi şi atât de groaznic este să ducem povara păcatului. ***Când iubeşti cu adevărat, aşa cum s-a întâmplat cu aceste femei purtătoare de mirul dragostei, Dumnezeu îţi dă întotdeauna mai mult decât meriţi şi mai mult decât te aştepţi tu.***

(…)

Şi un ultim lucru pe care îl învăţăm de la femeile mironosiţe. De la Maria-Magdalena, care se duce şi ea dis de dimineaţă şi vede mormântul gol. Se întâlneşte cu Cineva, în grădina aceea unde era mormântul în care a fost îngropat Hristos. Şi ea se gândeşte că este grădinarul. Şi îl întreabă, cu sufletul cernit de durere: oare unde e Domnul? L-ai luat tu cumva de acolo şi L-ai pus în altă parte? Şi Hristos îi vorbeşte, dar nu-i recunoaşte glasul.

Vedeţi, noi, la oamenii pe care îi iubim foarte tare, le ştim deja inflexiunile vocii, timbrul, toate pentru noi sunt nişte indicii: Este omul pe care-l iubesc! Şi cât de mult face glasul, vocea unui om dacă îl iubeşti - numai să-l auzi, deja îţi dă linişte, deja limpezeşte apele tulburi ale sufletului tău.

Maria Magdalena nu l-a recunoscut atunci. Îl recunoaşte atunci când Hristos o strigă pe nume: Marie! Şi ea, în spontaneitatea ei, Îi spune Rabuni (Învăţă-torule)!

Ce învăţăm noi de aici? Că Dumnezeu, ori de câte ori ne cheamă pe numele nostru, al fiecăruia, pe care l-am primit de la botez, este Cel care ne înviază pe noi.

În tradiţia semitică, numele nu era o simplă vocabulă pe care o atribui unui om ca să-l poţi identifica din multitudinea de oameni, ci numele însemna cel pe care Dumnezeu te va chema şi te va striga oriunde şi oricând. Şi în urma acestei chemări pe care ţi-o face Dumnezeu, tu Îl vei recunoaşte.

În Evanghelia de la Ioan se spune că oile îşi cunosc păstorul după voce. Noi putem să cunoaştem Păstorul după glasul Lui, numai în momentul în care El ne strigă: Păstorul îşi cheamă oile sale, le cheamă la Împărăţia lui Dumnezeu. Numai atunci reuşeşti tu, numai după ce te cheamă pe tine Dumnezeu pe nume, când te strigă Dumnezeu pe nume. Numai atunci Îl recunoşti pe Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat cu Maria Magdalena.

Acest lucru cred că le învăţăm de la femeile purtătoare de mirul dragostei: Atunci când iubim nu lăsăm pe cineva singur, trist şi părăsit, atunci când are cea mai mare nevoie.

Când iubim foarte mult pe cineva, primim mult mai mult decât merităm. Aşa cum s-a întâmplat cu femeile mironosiţe, care căutau un Hristos mort şi au întâlnit un Hristos Înviat.

Femeile mironosiţe sunt cele care devin primele misionare ale Învierii lui Hristos.

Atunci când te strigă Dumnezeu, tu înveţi să-L recunoşti pe El şi să te adânceşti mai mult în El.

Să ne ajute Domnul să le urmăm pe aceste femei purtătoare de mirul dragostei şi să devenim fiecare dintre noi nişte purtători ai dragostei lui Hristos!

(Cuvânt de învățătură al Preasfințiţului Ignatie, episcopul Hușilor, rostit în Parohia „Sfântul apostol Toma" din cartierul clujean Mărăști, Protopopiatul Cluj II, în Duminica a 3-a după Paşti (a Mironosițelor), 22 aprilie 2018)